

ABRAHAM HANS

VERBANNEN

Een week was voorbijgegaan. In tevreden stemming begaf Reginald de Porteira zich naar huis. Alles was in orde voor de wielervedstrijd. De aanplakbrieven hingen uit te Leerne en in de omliggende gemeenten en tal van stroobiljetten waren alom verspreid. De plaatselijke sportclub had reeds heel wat renners kunnen inschrijven, die graag wilden meedoen. Bekende coureurs als Georges Ronsse en Romain Gyssels zouden van de partij zijn.

Reginald kwam aan de hoeve van Lemmink. Pieter was juist met zijn vader van het land gekomen. Ze losten een kar aardappelen.

De jonker ging bij hen.

«Goede avond... Wel, Pieter, het gaat goed met de koers,» zei hij.
«Er zijn er al veertien. Maar er komen er nog minstens het dubbele».

«Wie al?»

Reginald noemde de namen.

«We rekenen er op, dat gij wint,» vervolgde hij dan.

«'k Zal mijn best doen».

«En hij krijgt tijd om zich te oefenen,» sprak boer Lemmink. «De aardappelen zijn morgen uit, en dan rijdt Pieter zoveel hij wil.»

Moeder kwam uit huis. Ze knikte de jonker genegen toe. Ze was hem zo dankbaar. Pieter meed de «Vlasboem» en bleef 's avonds thuis. Hij werkte flink mee... De bemoeiing van de jonker had geholpen.

Reginald sprak nog even over het verwachte sportfeest. De fanfare van Leerne kwam spelen. Verscheidene inwoners gaven premies. Er waren mooie prijzen. En er zou voorzeker veel volk komen zien.

Reginald ging dan verder.

Al het werk voor de wedstrijd had hem in die week druk bezig gehouden. Maar hij dacht toch veel aan Paulina de Baarne. Hij was zelfs bij de woning van haar oom en tante geweest, doch had Paulina niet kunnen zien.

Thuis had hij de dag van haar vertrek, toen hij zijn vader zo trotseerde, heftige verwijten moeten horen. En de verhouding zou nu wel niet verbeteren.

De baron zat op het terras, toen Reginald daar aankwam. Het weer bleef nog prachtig. Baron de Porteira stak een papier omhoog. 't Was een der strooibriefjes van de wielervedstrijd.

«Rentmeester Loosen heeft me dat gebracht,» zei de baron tot zijn zoon. «Ge kent het».

«O, ja, papa...»

De baron sprak Frans, maar nu las hij op spottende toon en op zijn Vlaams, de aankondiging: «Krote wekwedstrijd foor wielrenners... Leerne wil niet akterblijf in de krote sportbewekink fan dees tijd... en daarom heeft de sportclub «Leernese sportclub» met medewerking fan sportliefhebbers een korte wedstrijd uitgeschrijft met praktike prijs...»

De baron keek Reginald aan.

«En daaronder staat ook uw naam,» vervolgde hij weer in het Frans.

«Ja, als commissaris, papa. De jongens van de sportclub drongen er op aan».

«O, ja, en die boeren hebben meer invloed op u dan uw ouders. Wat zij vragen, doet ge, maar ons houdt ge voor de gek. We redetwisten niet. Ik wil niet, dat gij u in die wielervedstrijd mengt. Mijn geduld is uit. En ge gaat een tijd logeren bij uw oom Leonard te Brugge ! Hij is een geleerde en voorname persoon.»

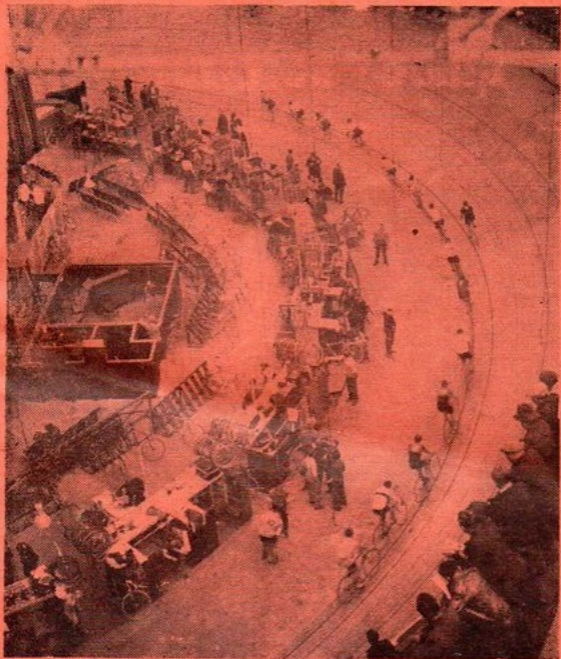
«Papa, waarom mij verbieden mee te werken aan een gezond

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

volksvermaak ? Ge wilt, dat ik later een rol zou spelen in de samenleving, zelfs dat ik in de politiek zou gaan. En toch zou ik me van het volk moeten afzonderen !»

«In de politiek... ja, om bij hen te staan, die een dam opwerpen tegen de dристheid, de bandeloosheid van de lagere standen. In de politiek, maar dan in een partij van orde en tucht, die zich verzet tegen het omverwerpen der maatschapij, zoals dit nu gebeurt. Ge moet voelen, dat ge te gehoorzamen hebt. Ge tart uw ouders... eerst door uw gedrag met Paulina de Baarne. Nu weer door uw belachelijke en vernederende bemoeiing met de woeste tonelen van een wielervedstrijd. Gij zult zeker die zwart bestofte, wilde kerels moeten toespreken, ze helden noemen. 't Is al te gek. En die lieden weten dat ik tegen die uitspattingen van volkssport ben. Geheel de streek moet het dus vernemen, dat Reginald de Porteira zijn vader bespot.»

«Vat het toch zo niet op. Oom de Bontink geeft de hoofdprijs, papa.»

«Dat moet hij weten... Het is belachelijk van hem, maar we zijn nu eenmaal aan zijn zonderlinge kuren gewoon. Gij gaat morgen reeds naar uw oom Leonard te Brugge... Ja, 't is een tijdelijke verwijdering om u te doen voelen, dat uw ouders zeer ontstemd en ontevreden zijn !»

Even aarzelde Reginald.

«Ik zal gaan,» zei hij dan.

«Goed. Pak uw reiskoffer vanavond. Men zal u het avondmaal boven brengen. Ik wens u niet aan tafel te zien. Beatrix van Leewerdal komt met haar ouders avondmalen. We zullen weldra de verloving van François en Beatrix vieren en ik hoop, dat ik u dan met gezonder begrippen uit Brugge kan laten terugkeren».

Reginald ging naar zijn kamer.

«Verbannen», bromde hij. «Als in de oude tijd. Het oppermachtig vaderlijk gezag ! Maar François, die vroeger naar die meid in de «Vlasbloem» liep, is de brave, gehoorzame zoon, omdat hij huichelen kan. Ik zal naar Brugge gaan. Maar ik zal toch het sportfeest te Leerne bijwonen. Ik heb aan die mannen mijn woord gegeven en zal nu niet laf terug krabbelen.»

Reginald staarde door het raam. Hij behoefde geen haast te maken met het inpakken van zijn valies.

Hoe mooi was het in het park met de herfsttinten, die zich overal in het geboomte begonnen te weven !

«Maar aan zee zal het ook heerlijk zijn», dacht Reginald. «En ik kan naar de vrienden van de sportclub te Leerne schrijven. 't Meeste werk is nu gedaan. Op de grote dag zal ik bij oom de Bontink zijn en de valse Loosen, de kruiperige Peter en zelfs Dries Roelens mogen me dan bespieden en alles overdragen».

«Word ik van het verlovingsfeest weggehouden, des te beter, dan

behoef ik me aan de komedie van François niet te hinderen. Paulina heeft gelijk, Beatrix van Leewerdal is te beklagen.

Reginald wist dat zijn vader eergisteren naar Poeke was geweest om de hand van Beatrix voor zijn oudste zoon te vragen. En dat de baron en barones van Leewerdal heden kwamen souperen, was wel een gunstig teken. De onderhandelingen zouden tot een akkoord leiden.

Reginald hoorde een auto. De gasten waren daar.

«Blij, dat ik niet aan tafel moet zitten,» mompelde hij. «Baron van Leewerdal is wel een aangename persoon en met heel andere opvattingen dan papa. Maar hij zal zich nu niet vrij uitspreken om botsingen te vermijden».

Wat later bracht Edmond, de kasteelknecht, Reginalds avondmaal.

Reginald schreef na het eten een brief aan de voorzitter van de sportclub te Leerne. Hij meldde, dat hij enige dagen op reis moest, maar toch van zich zou laten horen. En de dag van de wielervedstrijd kwam hij vast en zeker.

«Morgen post ik die brief,» zei hij bij zich zelf.

Toen pakte Reginald zijn valies. Hij nam een boek en studeerde een wijl. Vroeg legde hij zich te rusten. Hij hoorde de auto van de Leewerdals niet meer wegrijden.

's Morgens kwam hij met zijn reiskoffer naar beneden. Zijn vader was al op.

«Ik zie, dat ge gereed zijt,» sprak de baron na Reginalds ochtengroet. «Ik zal naar oom Leonard telefoneren. Ge moogt uw broer geluk wensen. De verloving is beslist en wordt binnen drie weken gevierd. Ik hoop tegen die tijd van u een brief ontvangen te hebben, waarin gij uw ongelijk bekent en van betere gevoelens blijk geeft.»

Mevrouw de Porteira was ook beneden.

«Reginald, 't spijt me erg, dat uw papa u gisteravond op uw kamer moest verwijderd houden. We hadden een sfeervol avondmaal. François is met Beatrix verloofd. Ik hoop, dat gij ook leven zult naar onze stand en wensen, zoals François het doet».

«Mama, ik kan niet herkennen dat ik misdaan heb,» antwoordde de zoon rustig.

«Geen geredetwist,» riep de baron uit. «Reginald heeft drie weken overdenkingstijd voor zich. We zullen nu ontbijten. Dan kan Reginald met François meerijden naar Gent en daar de trein nemen».

Maar men moest nog wachten op de oudste zoon. François talmde op zijn kamer en verliet die, toen hij een vlugge stap hoorde.

Hij wist dat Greta Wellens de kamer van zijn moeder moest opruimen en verluchten. Greta was daar in gang.

«O, jonker,» fluisterde ze angstig, toen ze plots François zag.

«Een ogenblik, schatje. Ge zult horen, dat ik officieel verloofd ben. Ik heb u dat uitgelegd. Maar ge weet dat ik altijd aan u denk. Ik heb

mama horen zeggen dat gij morgen alleen naar Gent moet om boodschappen. Te drie uur zal ik aan het belfort zijn. Kom daar ook. Ik zal u mijn appartement tonen».

«O, neen, jonker,» stamelde Greta, die bevreesd in de richting van de trap keek.

«Ja, ja, ... te drie uur aan 't belfort. Ik moet ernstig met u spreken. Kom dus. Ge zult dan alles nog beter van die verloving horen.»

Hij kuste haar kersrode lippen. Greta vluchtte de kamer van mevrouw binnen. François ging naar beneden.

«Goede morgen, verontschuldig me, ik ben wat laat,» sprak hij in de eetzaal.

Maar zijn ouders knikten hem vriendelijk toe.

«Zeker van uw geluk gedroomd?» vroeg de barones lachend.

«Het was gisteravond een geslaagde avond,» zei de baron.

«Buitengewoon,» beaamde François.

Reginald keek naar zijn brood. Hij was liever een oproerige zoon, dan een huichelaar als zijn broer.

Na het ontbijt nam Reginald afscheid van zijn ouders. De baron was zeer koel en de barones sprak enige vermanende woorden. François reed met de auto voor.

De ouders lieten hun jongste zoon als een boeteling gaan. De auto reed heen.

't Was een verrukkelijke morgen. De velden schenen frisheid te ademen en overal was de aardappeloogst in gang. De kinderen die vakantie hadden, hielpen de ouders en werkten in het vooruitzicht, tegen de avond vuurtjes te mogen stoken van het loof.

De broers zwegen een wijle. Maar toen vroeg François:

«Waarom doet ge u zelf toch zoveel last aan? Ik zeg niet dat papa in alles gelijk heeft en vooral niet wat betreft Paulina de Baarne, maar gij legt het geheel verkeerd aan boord.»

«Ik kan niet veinzen,» antwoordde Reginald stroef.

«Dat is een steek op mij. Och, in de wereld is veel ongemeend.»

«Uw verloving ook?»

«O, Beatrix zal een goede vrouw zijn. En ik kan papa's beschikking ten volle bijtreden.»

«Maar mij is het niet mogelijk u geluk te wensen.»

«O, laat het dan maar. Ik zal genoeg felicitaties krijgen. Een klerk uit de fabriek kan ze beantwoorden. Ik moet dat zelf niet doen. Na een paar jaar zult ge wel anders oordelen. Ik vind het toch ook belachelijk uw naam op zo een sportpapier te laten drukken en ge kondt toch wel begrijpen, dat papa er woedend om zou zijn.»

«Neen, dat kan ik niet begrijpen. Papa's naam stond vroeger wel op kiesplakkaten, tot de bevolking van Drongen gericht. En in wat een flemende taal richtte hij zich tot degenen waarop hij nu boos is.»

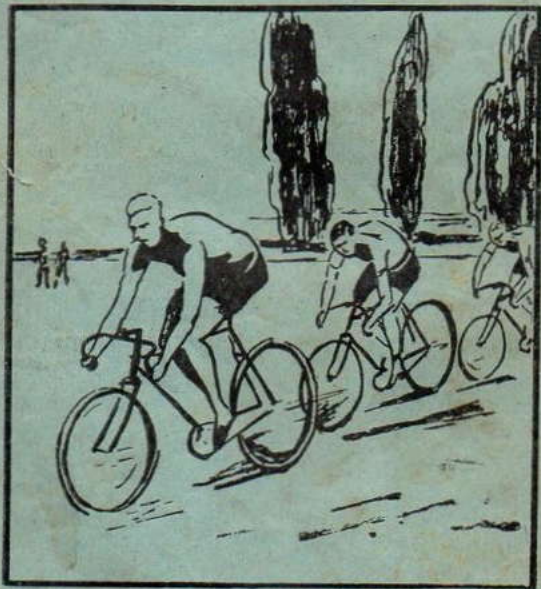
«Och komedie... zoals die in kiezingstijd overal wordt gespeeld!

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Wat kunt ge nog naïef zijn ! Moei u wat met sport, als ge er u toe aangetrokken voelt, maar tart papa niet zo openlijk. Hij is geweldig koppig en hardnekkig en zal niet toegeven. Ten slotte zijt ge toch voor alles van papa afhankelijk en tot nog een lange tijd na uw studie. Advocaat zijn is heel mooi, maar praktijk krijgen en een flinke verdienste, vraagt jaren tijd.»

Reginald zweeg maar. Hij koesterde geheel andere begrippen dan zijn broer. Deze zette hem bij het Sint-Pietersstation af.

't Zomerseizoen was ten einde en de badgasten hadden de kust verlaten. Er liepen niet zoveel treinen meer naar Brugge, Oostende, Blankenberge of Knokke.

Reginald merkte dat hij een paar uur moest wachten. Hij gaf zijn valies in bewaring en trok de stad in. Eerst had hij de brief voor de sportclub van Leerne gepost.

Aan een caféraam zag hij de aanplakbrief van zijn wielervedstrijd hangen. Hij had hem met de leden van de club opgesteld. Ja, zijn naam stond er op. De jongens hadden gewild, dat hij jonker voor zijn naam zou zetten, maar dat weigerde hij beslist.

«In de sport zijn we allen kameraden», zei hij toen.

Zijn vader wou niet inzien dat hij langs de sport ook een politieke loopbaan kon voorbereiden. De volkse kiezers stemden liefst voor volkse kandidaten.

Hij ging verder. Hij had geen eigenlijk doel. In de Veldstraat zag hij eensklaps Paulina de Baarne. Ze kwam alleen uit een winkel. Wat zag ze er stralend mooi uit.

«Goede dag, Paulina», zei Reginald blij.

«Wel, gij hier !» riep ze verrast uit. «Ik ben per fiets gekomen. 't Is zulk prachtig weer».

«Laten we nu een eindje wandelen.»

«Ik heb een boodschap in de Vlaanderenstraat.»

«Dan mag ik toch mee».

«O, ja. Mijn fiets staat op de Koornmarkt, dus die kant moet ik straks ook uit. Zeg, ik ben auto aan het leren rijden. Ik ben van plan een wagen te kopen. Het is echter een geheim voor oom en tante. Die zouden er natuurlijk erg tegen zijn, maar op een goede dag sta ik met mijn karretje voor de deur, één met twee plaatsen.»

«Voor u en mij...»

«O, als goede vriend moogt ge mee. Oom en tante zullen woedend zijn en neef ook, maar ik heb nu de beschikking over genoeg geld om zo een beetje mijn eigen zin te doen en ik kan me niet storen aan twee vrekke mensen.»

«En waar leert ge sturen?»

«Op de weg naar Kortrijk, die is breed... O, ik heb de kunst al beet, maar moet nog wennen aan de mechaniek. Wat zal uw papa dan zeggen?»

«O, daar hebt ge u niet aan te storen.»

«Ge hebt het thuis zeker erg lastig gehad?»

Het was voor Reginald nu een zoet gevoel te lijden om haar, die hij zo beminde. Het romantische beïnvloedde hem ook, want veel leed hij in werkelijkheid niet, daar hij de reis naar Brugge nogal licht opvatte. En dan werd hij toch vooral verwijderd om de geschiedenis van de wielervedstrijd.

«Paulina, voor u wil ik alles doorstaan,» zei hij. «Ik ben weggestuurd. Ik moet voor enige weken naar een oom te Brugge.»

«O, Brugge is een gezellige stad. Het is niet meer het dode Brugge van Georges Rodenbach, die het trouwens zwaar pessimistisch zag. En ge zijt er niet ver van de zee. Maar was uw papa dan bang, dat ik rond «De Donk» zou komen spoken?»

«Ik had hem nu weer boos gemaakt, omdat ik die wedstrijd te Leerne hielp inrichten en mijn naam op de plak- en strooibrieven stond.»

«Dus ge wordt eigenlijk daarvoor verbannen?»

«Voor u ook!»

«Kom, kom, niet dramatiseren. Ik maak niet graag martelaars. Nu, ge ziet er nog niet naar uit of ge erg gepijnigd wordt. En ge kunt het u te Brugge ook wel plezierig maken.»

«O, het voetbalseizoen herbegint weldra. Ik ga alvast de oefenwedstrijden van Club en Cercle Brugge volgen. Ik vind daar enkele studiemakers van de universiteit terug. En er is hier ook een uitgebreide stadsbibliotheek waar ik mijn gading vind.»

«Wel, dan wordt uw verbanning nog aangenaam. Ge behoeft dus geen lijdensgezicht te zetten.»

«Papa hoopt, dat ik bekeerd zal zijn tegen het verlovingsfeest van François en Beatrix van Leewerdal.»

«O, zijn ze verloofd? Is het er door?»

«Eigenlijk moest het nog wat geheim blijven, denk ik, maar voor u kan ik het niet verzwijgen. Ik heb echter mijn broer geen geluk gewenst.»

«En ik zou het Beatrix nog minder kunnen doen. Ik dacht, dat baron van Leewerdal wijzer was, en Beatrix vrijer zou laten.»

«Maar zij is er zeer mee ingenomen.»

«Het arme schaap kent ook niets van de wereld. Baron van Leewerdal maakt zich erg druk om zijn pachters te ontwikkelen, maar zijn dochter houdt hij zeer bekrompen.»

«Ze is naar een voorname kostschool bij religieuzen in Erps-Kwerps geweest.»

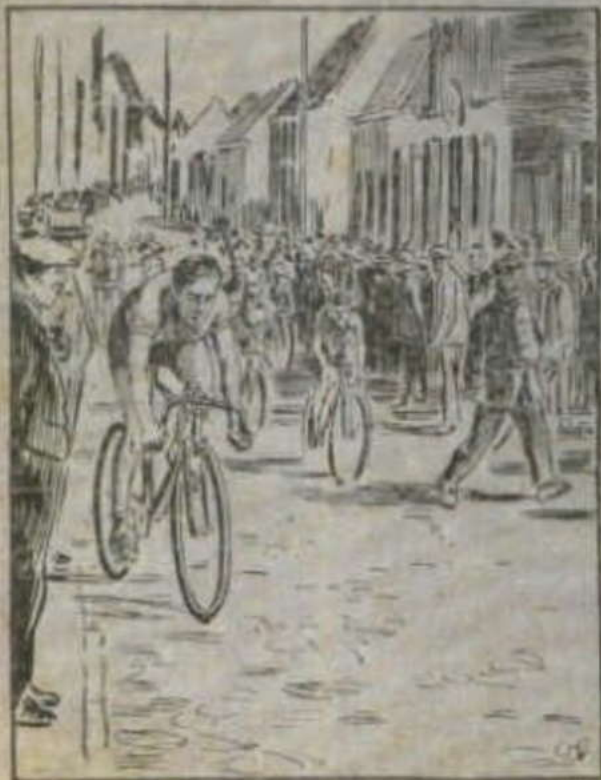
«Ja, en denkt ge, dat ze daar uw geest openen? Ik ken de kostschool. Niet, dat ik iets bepaalds tegen uw broer kan aanhalen, maar Beatrix heeft geen andere jonge mannen ontmoet, en dus kan ze ook geen eigen oordeel vormen. Er is dus geen kwestie van, dat ze een

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

vrije keuze heeft gedaan.»

Paulina moest nu een winkel binnen. Ze bleef er niet lang. Toen ze buiten kwam, zei ze tot Reginald:

«Ik word bespied door mijn vervelende neef. Zie, ginder staat hij, en hij schijnt achter het hoekje te willen wegkruipen. Ik zal hem laten opmerken, dat ik hem gezien heb.»

Ze wuifde naar hem.

«Neem uw studentenpet eens voor hem af», vroeg ze aan Reginald, die het met een grote zwaai deed.

«Zie zo, nu weet hij dat ik lach om zijn bespieding», zei Paulina. «Hij heeft altijd van de kleverige manieren. Hij ergert zich ook al, omdat ik vrij en los in mijn gedragingen ben! Dat staat niet, dat past niet voor een jonkvrouw en zo heeft hij een hele litanie van onbehoorlijkheden, waarop hij mij betrapt. Hij zal nog een ander gezicht trekken, als ik door heel Vlaanderen rijd met mijn wagentje...»

Reginald ging nog mee tot aan de Korenmarkt. Paulina merkte dat haar neef hen nog volgde. Opzettelijk om hem te ergeren, nam ze druk afscheid van Reginald.

«Mag ik u een liefdeskus geven?» vroeg ze.

«Ja,» stamelde Reginald verbouwereerd en hij werd rood tot in de hals.

«Zo verlegen,» plaagde Paulina. «We gaan nu een tijd van elkaar. Gij zijt immers verbannen. Zie zo, nu zal mijn bemoeizieke neef beven van verontwaardiging voor die kus.»

«Maar ik kom naar de wielervedstrijd te Learne. Zal ik er u ontmoeten?»

«O, misschien.»

«Als ge tegen die tijd goed kunt rijden, zullen we volgen in uw auto. Dat zal plezierig zijn.»

«We zullen zien. Ik kan niets stelligs beloven. Reginald gaf het adres van de oom, waar hij tijdens zijn Brugse ballingschap zou verblijven.

«Schrijf me eens,» vroeg hij.

«Als er iets bijzonders is. Ik beloof niets, Reginald. Ge kent ons akkoord.»

Ze sprong op de fiets, wuifde nog eens en reed heen. Reginald keek haar na.

«O, kon ik ze in mijn vakantie toch meer zien,» wenste hij, «zo een lief meisje.»

Plots werd er op zijn schouder geklopt. Reginald keerde zich om en stond voor Paulina's neef, Maarten de Baarne.

«Mijnheer de Porteira, een woordje,» zei hij. «Ge kent me toch!»

«Jawel, en Paulina en ik hebben u al lang gezien.»

«Ge moest u schamen. Gij compromitteert mijn nicht.»

Reginald staarde in het lang, tanig gezicht, met de doffe ogen.

«Ge zijt een onbeschaamde vent,» snauwde hij. «Ik ben dus volgens u onwaardig om met juffrouw de Baarne te spreken?»

«Wat moeten de mensen zeggen als ze u samen zien? Dat past immers niet! En dan elkaar omhelzen! Ge hebt geheime afspraken! Maar ik zal u kort en goed zeggen, dat Paulina nooit uw echtgenote mag worden. Reken er niet op! Paulina is nog zo jong en gij maakt er misbruik van, om haar naar Gent te lokken!»

«O, wilt ge Paulina doen doorgaan voor een onnozel kind? Zij heeft wellicht meer verstand in haar pink, dan gij in uw hoofd! En wat er tussen Paulina en mij gebeurt, gaat u niet aan! We kunnen uw tussenkomsten missen. Bemoei gij u maar met uw effecten en fondsen, dan zijt ge in uw element. En gegroet nu!»

Reginald liet de neef staan en ging heen.

«Die akelige bemoeial!» bromde hij.

Maar toch had Reginald een onbehagelijk gevoel. Tegenstand van zijn ouders en tegenstand van Paulina's familie, dan zouden nog meer moeilijkheden te overwinnen zijn! Hij keerde naar het station terug, na die kus nog meer verliefd op Paulina. Wanneer pas zou hij haar terugzien?

Een uurtje later was hij te Brugge. Zijn oom bewoonde een deftig huis op één der oude kaden, die met hun naam herinneren aan vergane tijden van bloei, toen het Zwin nog de grote scheepvaartweg was naar het machtige Vlaanderen uit de middeleeuwen.

Al eeuwen lag de kade eenzaam. Voormalige herenhuizen waren afgedaald tot verhakkelde burgerwoningen of tot schier nutteloze magazijnen.

Somber als een zwarte burcht beheerste het steen van Leonard de Vitalin de buurt.

De eigenaar zou niet buiten de atmosfeer van dat oude Brugge hebben kunnen leven. Hij paste zo geheel in dat kader... Hij bleef buiten de nieuwe tijd. Zijn woning was als een museum maar alleen voor hem en enige vrienden. De meeste kamers waren bemeubeld, als eeuwen geleden. Toch was er een modern gedeelte, waar juffrouw Mathilde, de huishoudster, regeerde. Daar stonden een nieuwerwets keukenfornuis en gasvuren, daar waren kranen van de waterleiding, daar hing ook de telefoon.

Juffrouw Mathilde hield toezicht op de twee meiden, toen de oude bel, eigenlijk een klokje van oude gieterij Hemony, klonk. Reginald de Porteira was daar. De meid leidde hem bij juffrouw Mathilde en deze zei dat mijnheer boven op zijn studeerkamer zat.

«Dan ga ik maar eerst eens naar oom,» zei Reginald.

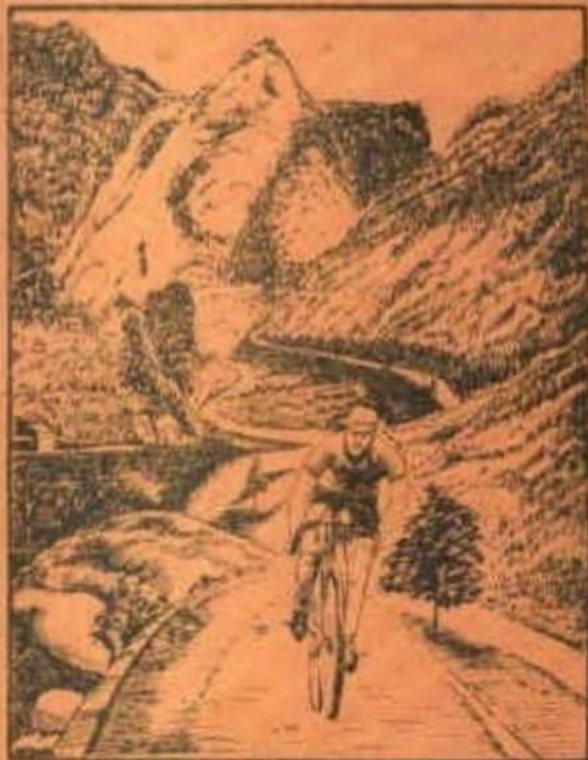
Hij kende de weg en besteeg de brede, prachtig gebeeldhouwde trap, stak de wijde gang over en klopte op een zware eikenhouten deur. Hij kreeg geen antwoord; het verwonderde hem niet. Reginald

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

trad toch binnen. Leonard de Vitalin, een lange, statige man, die nog bakkebaarden droeg, was aan het schrijven. Hij merkte nog niets van het bezoek. Boos keek hij op, toen zijn neef hem stoorde.

«Dag oom,» groette deze.

De Vitalin staaarde de zoon van zijn zuster aan.

«Heeft papa u niet over mij getelefoneerd?» vroeg Reginald.

«O, ja... nu weet ik het... Ge zijt François...»

«Neen, Reginald...»

«Ja, ja, Reginald, in elk geval een jongen van Daniël de Porteira en van mijn zuster. Zeker, uw papa heeft getelefoneerd. Waar was het ook weer over?»

«Om u te vragen, dat ik een tijdje hier zou kunnen logeren...»

«Juist, juist... Nu herinner ik het me. Ge komt naar Brugge om een wielervedstrijd te besturen... Was het dat niet?»

Reginald begon te lachen.

«Ik was juist bezig met een studie over de verhouding van Damme tot Brugge... Ik ben misschien wat verstrooid geweest,» hernam oom Leonard. «Me dunkt, uw vader sprak toch over een sportwedstrijd...»

«Ja, ja, 't was zo iets, maar laat ik u daarmee niet lastig vallen, oom!»

«Best, jongen... Ge weet dat ge hier uit en in kunt lopen... O, ja, uw papa had het over de familie de Baarne.»

«Paulina de Baarne zeker...»

«Nu ja, een de Baarne. Dat is oude adel... Ik heb hun geslachtsregister in één van die folianten daar... Maar wat uw papa er juist over gezegd heeft, herinner ik me niet heel goed...»

«Och, oom, laat ik u daar ook al niet mee in uw studie storen!»

«Ge zult zelf alles wel in orde brengen, he, wat uw papa u opgedragen heeft. En juffrouw Mathilde zal u een kamer wijzen en ge loopt uit en in, hoor...»

«Dank u, oom... Ik zou na de middag eens tot naar Knokke en het Zwin willen fietsen. Wat lichaamsoefening zal me goed doen.»

Hij had bemerkt dat in de zijgang van het huis een paar rijwielen stonden.

«Aan het Zwin! O, ik heb verleden maand nog een gewichtig stuk ontdekt over het waterrecht aan het Zwin... Ik zal er over schrijven in het maandblad van de Oudheidkundige Kring, zo gauw ik tijd heb... Regel alles met juffrouw Mathilde, zij is een beste huishoudster.»

«Zeker, oom. En ik zal u nu niet meer ophouden. Als papa nog eens telefoneert, kunt ge hem zeggen, dat ik goed aangekomen ben...»

«Ja en dat ge alles zult in orde brengen, wat hij mij gevraagd heeft. Ge weet het beter dan ik.»

Reginald verliet de kamer. Hij had wel bemerkt, hoe zijn oom bij hun kort gesprek, gedurig naar zijn papieren keek, als om zijn werk voort te zetten.

«Oom Leonard zal geen strenge bewaker zijn,» sprak Reginald bij zich zelf. «Hij heeft maar half naar papa geluisterd, en het dan nog verkeerd begrepen.»

Reginald begaf zich bij de huishoudster.

«Juffrouw Mathilde», zei hij, «ik vrees, dat oom nagelaten heeft u mee te delen, dat ik hier een tijd kom logeren».

«Mijnheer heeft me er geen woord van gezegd».

«Papa had het hem getelefoneerd...».

«O, was het daarvoor, dat baron de Porteira opbelde! Maar als mijnheer hier aan de telefoon staat, is hij met zijn gedachten bij zijn opzoekingen. Vooral tegenwoordig is hij erg verstrooid. Ik zal dadelijk een kamer in orde laten brengen, jonker».

«Goed! Kan ik deze namiddag even een fiets ontlenen? Ik rijd dan tot aan zee maar keer terug vóór het avondmaal».

«Nu, uw kamer zal in orde zijn... Wil ik ze u even wijzen?».

«Ja, dan kan ik er mijn valies neer zetten... En misschien krijg ik een paar boterhammen mee?»

Even later was Reginald weer op straat.

«Ware ik zo ver niet van Paulina, dan zou de verbanning aangenaam zijn», sprak hij bij zichzelf. «Oom is geen strenge meester. Maar kon ik mijn Paulientje wat meer ontmoeten».

Hij fietste gezwind naar de kust... Ja, hij was nu nog meer verliefd dan vroeger.

WILLOOS JONG MEISJE

Greta Wellens moest voor mevrouw naar Gent. En jonker François had haar gevraagd om drie uur bij het belfort te zijn.

«Maar ik doe het niet...» herhaalde Greta Wellens, toen ze zenuwachtig op de tram zat.

Ze voelde, dat ze een einde moest maken aan de ongeoorloofde verhouding. Ze hield veel van François en ze voelde nijd tegen jonkvrouw Beatrix van Leewerdal, maar ze begreep toch dat zij, een boerenmeisje, dienstbode op het kasteel, niet de vrouw van een jonker zou worden.

En dat andere... waarover François gesproken had, o neen, nooit zou ze daarin toestemmen. Haar dienst verlaten, zich in de stad vestigen en daar met de jonker leven, terwijl hij toch gehuwd was. Neen, hij mocht dat niet voorstellen zelfs. Ze zou zich zo in de schande dompelen. Ze moest de jonker mijden.

't Kon niet langer duren gelijk het nu ging. Hij was verloofd en zou weldra trouwen. Waarom kon ze niet verkeren met een gewone jongen, zoals Martha Roelens die haar broer Jan graag zag? Maar trouwen met een boerenzoon, dat werd een leven van wroeten en

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM